

РЕШЕНИЕ

№ 31950

гр. София, 01.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4311** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145—чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. (собствено) О. (фамилно) Р. (бащино), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 2429/11.03.2025г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. Административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Според жалбоподателя в практиката си ЕСПЧ приема, че чл. 3 от ЕКПЧ включва една от основните ценности на демократичното общество и по категоричен начин забранява изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, колкото и нежелателно или опасно да е поведението на жертвата. Твърди също, че по силата на чл. 3 държавата носи отговорност, когато е извършено експулсиране в случаи, при които са били представени съществени доводи, че засегнатото лице ще е изложено на реален риск от изтезание или друго нечовешко или унижително отнасяне или наказание в държавата в която е било върнато - делото Н. J. and Others срещу Италия. Жалбоподателят твърди, че е призната и нуждата от закрила на лица, чиито основания за убежище са възникнали, когато те вече са се намирали в приемащата държава („бежанци sur place“), като в чл. 5 от Квалификационната директива изрично включва в обхвата си

въпроса за тежки посегателства въз основа на събития, състояли се след като жалбоподателят е напуснал своята държава на произход.Моли решението да бъде отменено т.к. същото се явява незаконосъобразно.

В о.с.з. жалбоподателят се явява лично,поддържа жалбата на посочените в нея основания,като развива подробни съображения по същество на спора.Представява се и от адв. Р.Б. ,която поддържа жалбата и депозира писмени бележки по същество на спора.

Ответникът-председателят на ДАБ при МС,редовно призован се представлява от юрк. К..Моли жалбата да бъде отхвърлена.Представя актуални справки за С. изготвени от ДАБ.

Прокурора по делото дава заключение за основателност на жалбата.

По фактите:

С молба вх.№УП7169/01.11.2024г./л.46/подадена до ДАБ-МС, от А. (собствено) О. (фамилно) Р. (бащино), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал от властите в Република България закрила.Молбата е продиктувана лично от този чужденец,след като му е преведена на разбираем от него език арабски,без да има възражения по написаното в нея.С регистрационен лист рег.№ УП7169/01.11.2024г. чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – А. О. Р., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С..

На 01.11.2024г. А. О. е получил срещу подпис копие от Указания рег.№ УП7169/01.11.2024г.относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика арабски ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ рег.№ УП УП7169/01.11.2024г. А. О. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК,че е роден на 20.04.1999 г. в [населено място], С., гражданин на С..

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. BR106C2411010003(рег.№ УП7169/01.11.2024г. на чужденец с имена А. О.;дата на раждане,пол-мъж;дата на снемане на дактилоскопните отпечатъци - 01.11.2024г./л.42/

С декларация А. О. е декларирал,че е съгласен да бъде обработвана информацията относно личните му данни,които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.Декларацията му е преведена на арабски език,разбрал е съдържанието ѝ и я е подписал доброволно.

С протокол рег.№ УП7169/12.12.2024г. е удостоверено провеждане на интервю с А. О.,от интервюиращия орган на ДАБ-МС- А. Т. на 12.12.2024г. от 13.30 ч. до 15.00 ч./л.24-28/В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България.Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. А. О. е предупреден,че на това интервю ще бъде направен аудио-запис.Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика арабски Х. К. и е потвърдил,че разбира

добре смисъла на думите в превод от този преводач.Запитан съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер,заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорил, че се чувства добре.Потвърдил е данните,съобщени при попълване на регистрационния лист.Заявява,че е роден на 20.04.1999 г. в [населено място], С., гражданин на С.,не е женен.Заявява,че е работи като програмист. /л.25/Съобщава,че не е служил в армията. Твърди ,че за първи път напуснал С. през 2019г. и останал Й. за три месеца.За втори път напуснал С. през м.август 2024г. нелегално за Турция.След което влязъл в България,също нелегално,като се предал на властите.Искал да стигне до България./л.25/Пояснява,че е напуснал С. заради войната и влошената обща обстановка там.Твърди,че няма сигурност,не е спокойно има само проблеми,бомбардировки и престъпност.Другата причина поради която напуснал С. е, че не иска да носи оръжие и ходи в казармата./л.26/

А. О. заявява,че не е имал проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност.Не е имал проблеми с официалните власти в страната си на произход.Не е членувал в политическа партия или организация.Не е бил арестуван и/или осъждан, както в С., така и в друга държава.Не е бил жертва на насилие и към него лично не са били отправяни заплахи.Не е бил член на въоръжена групировка.

Протокол рег.№ УП7169/12.12.2024г./л.24-28/ е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС,провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език –арабски,не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС,относно актуалната обстановка в С./л.19-21/.

В писмо от ДАНС е дадено писмено становище без възражение за предоставяне на закрила по подадената молба от А. О.,като е посочено изрично,че същият не е заплаха за националната сигурност Със становище рег.№УП7169/06.03.2025г./л.18/на А.Т. е предложено за чужденеца да се откаже представянето на предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното решение №2429/11.03.2025г. на председателя на ДАБ на А. О.,на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут./л.8-17/

Извършен е анализ на обстановката в С. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело C-465/07г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справки вх.№МД-02-373/03.07.2025г., и №МД-02-483/10.09.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка/и на Дирекция „Международна дейност“–ДАБ относно актуалното положение в С..

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателят на 11.04.2025г./л.17/, а жалбата е депозирана на 23.04.2025г., чрез ДАБ, като същата е в срок.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

А. О. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. О. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за А. О. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на А. О. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение №2429/11.03.2025г. е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

А. О. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното.

В качеството му на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б. “д” от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от А. О. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3, б. “а” от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване - чл.4, ал.3, б. “б” от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на А. О. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито

поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. От А. О. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възниквала на място (sur place) съгласно чл.5, ал.1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС. Тоест, молбата на А. О. към властите на Република България нито при подаването ѝ, нито в който и да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито и да е елементи, относими към критериите, релевантни за определянето на статут на бежанец. В „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец" на службата на ВКБООН за бежанците е посочено, че кандидатът за статут на бежанец трябва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което сирийския гражданин в настоящият случай не прави. Относно възможността жалбоподателят да бъде мобилизиран с решение от 19 ноември 2020 г. на ЕС, постановено по дело №С-238/19г. с предмет преюдициално запитване от Административният съд Х., чл. 9, параграф 2, буква д/ във връзка с чл. 9, параграф 3 от Директива 2011/95 СЕС е тълкувал разпоредбата на Директива 2011/95. Съгласно тълкуваната хипотеза - по чл.9, ал.2, буква д) от Директива 2011/95, действията на преследване могат да приемат и формата на "д) наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпления или на деяния, попадащи в приложното поле на основанията за експулсиране, посочени в член 12, параграф 2;" видно е, че чл.8, ал. 5, буква д) от ЗУБ възпроизвежда идентично разпоредбата на директивата като форма на преследване. Настоящият състав следва да отбележи, че по делото липсват доказателства на жалбоподателят да му са изпращани призовки или покана за мобилизация, липсват доказателства че изобщо ще бъде мобилизиран. Твърди също, самият той в интервюто си, че призовките са изпращани на родителите му от режима. /л.26/ Горният анализ сочи, че А. О. не изпитва основателни опасения от действия на преследване по чл.8, ал.3 – 5 ЗУБ с оглед променената обстановка в С..

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от А. О. причина да напусне С. е личен, социално-икономически характер и е извън обхвата по ЗУБ. Подробно в интервюто си молителят сочи иска да работи на място където е спокойно и да живее в модерна държава поради което и целта му била да достигне до Р.България. /27/

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б. "е" вр. чл.15, б. "а", "б" и "в" от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ ('real risk') не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или

е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

В решението си административният орган е приел, че за А. О. се доказва специфичен риск, което съдът споделя.

За А. О. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства такива действия не са предприемани срещу жалбоподателят.

С оглед изложеното в жалбата и наведената релевантна практика на ЕСПЧ и СЕС по приложението на чл. 3 от ЕКПЧ и член 15, буква в) от Директива 2011/95, по приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ приоритет следва да се даде на актуалната ситуация в страната на произход на кандидата, по отношение на която да се извърши цялостна и съвкупна преценка, т.е. при съобразяване на всички аспекти, относими към живота и сигурността на граждански лица, свързани с нарушаване на техни основни права по смисъла на чл. 1, чл. 4 и чл. 19, пар. 2 от Хартата на основните права в ЕС. Според мотивите в т. 40 на Решение на СЕС от 9 ноември 2023 г. по дело C-125/22: дефинирано в член 15, буква в) от Директива 2011/95, което се изразява в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, следва да се отбележи, че посочената разпоредба обхваща една „по-обща опасност“ от посегателство, в сравнение с посочените в букви а) и б) от същия член. По този начин се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на гражданско лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на *обща ситуация на въоръжен конфликт, която поражда „безогледно насилие“*, което предполага, че *насилието може да се разпространява към лица без оглед на личното им положение и тяхната самоличност*, когато степента на такова насилие *достига толкова високо ниво*, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки заплахи (вж. в този смисъл решение от 10 юни 2021 г., В. Д. (Понятие тежки и лични заплахи), [C-901/19](#), [EU:C:2021:472](#), т. 26 и 28 и цитираната съдебна

практика).От това следва,че при извънредни ситуации,като описаната в предходната точка от настоящото решение, установяването дали съществува опасност от „тежки и лични заплахи“ по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95 не е обвързано от условието търсещият субсидиарна закрила да представи доказателство,че той е конкретно засегнат поради присъщи на неговото лично положение обстоятелства (вж. в този смисъл решения от 17 февруари 2009 г., Е., [C-465/07](#), т. 43 и цитираната съдебна практика, и от 10 юни 2021 г., В. D.(Понятие тежки и лични заплахи), [C-901/19](#), т. 27).Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка с вх. МД-02-60/29.01.2025г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, на ДАБ-МС,информация относно Сирийска арабска република, като е приел ,че от информацията в горепосочената справка не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Настоящият състав споделя мотивите на оспореното решение, а именно, че по изключение, степента на насилие може да достигне толкова висока интензивност, че цивилно лице да се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки посегателства поради самия факт на присъствието си на територията на съответната държава или регион. Разбирането на Съдът на Европейския съюз за "обща опасност" е сходно с признаването в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 3 от Европейската конвенция за правата на човека на възможността да се твърди, че дадено лице е изложено на реална опасност от тежки посегателства просто поради присъствието му в ситуация, характеризираща се с изключително висока степен на насилие и реална заплаха за ограничаване на негови основни човешки права,което явно не е налице в С. в момента.

От явни източници се установява ,че: на 8 декември 2024г.,президентът Б. А. напуска страната.Специалният пратеник на ООН за С., посещава Д. за среща с лидерите на фракциите в С., включително "Х. Т. ал Ш." (HTS), където отбелязва, че има "много надежда сред цивилните за началото на нова С.. Нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова конституция, която ще гарантира, че има социален договор, нов социален договор за всички сирийци".Преобладаващата несигурност, включително въоръжени сблъсъци, повишена престъпна дейност и остатъчни боеприпаси,продължава да представлява предизвикателство за цивилните лица и вероятно ще повлияе на потенциалното решение за завръщане, пред което са изправени сирийците, живеещи извън страната.ВКБООН продължава да се ангажира с временните сирийски власти, включително срещата на 29 декември 2024 г. с кабинета на управителя на Д. за обсъждане на хуманитарните потребности в провинцията.По същия начин ВКБООН продължава да посещава активни гранични пунктове, да наблюдава процесите и да изслушва сирийците,преминаващи обратно в страната, за техните приоритети и потребности.В началото на януари 2025г. САЩ предоставя шестмесечно изключение от санкциите, т.нар. Общ лиценз, за да позволи хуманитарна помощ след края на управлението на Б. А. в С..Изключението, което ще бъде валидно до 7 юли 2025 г., позволява определени транзакции с държавни институции, включително болници, училища и комунални услуги на федерално, регионално и местно ниво, както и със (свързани с "Х. Т. ал Ш." (HTS) организации в цяла С..**Касае за пълна промяна на политическата ситуация С. и възможност за установяване на нов публичен ред и**

конституция, която да защитава всички малцинствени групи в страната. От справките на ДАБ и явни източници не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, по смисъла заложен в международното право, при който безогледното насилие в страната достига до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят поради самият факт на пребиваване, е изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. Посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. От анализа на цитираната информация, въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело C-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. "в" от Директива 2004/83, вр. член 2, б. "д" от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието "въоръжен конфликт". Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Съдът изцяло споделя извода в проверяваното решение, че жалбоподателят не се явява принуден да остане извън държавата си по произход С.. Съгласно чл. 21, т. 7 от същия устройствен правилник, дирекцията изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. При постановяване на решението органът е изпълнил задължението си, регламентирано в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава. Извършената преценка за липса на основания жалбоподателят да се опасява за живота или свободата си на тази територия поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Налага се изводът, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

От изложените в интервюто обстоятелства е видно, че се касае за лице което не търси защита по реда на ЗУБ, а е икономически емигрант.

В хода на съдебното производство са представени справки от 03.07.2025г. и 10.09.2025г. на ДАБ от които е видно, че: В периода 18-26 юни 2025 г. ВКБООН предоставя транспортна помощ на 321 семейства (699 души), завърнали се в С. през ключови гранично-пропускателни пунктове, включително "Б. ал Хава", "Б. ал Салама" и "Д.". ВКБООН и партньорите предоставят комплекти с основни хуманитарни материали (С. R. I., CR1) на 3101 семейства (16 099 души), по-голямата част от които, или 15 238 души, са новопристигнали бежанци и завърнали се вътрешно разселени лица. В допълнение, през седмицата 18-26 юни 2025 г. 998 семейства (4184 души) получават парична помощ за завръщане и реинтеграция, с което общият брой на семействата, получили подобна помощ към 24 юни, достига 1737 семейства (7194 души). Между 18 и

24 юни 2025 г. ВКБООН продължава да улеснява доброволното, безопасно и достойно завръщане на сирийски граждани в техните родни райони, предоставяйки транспортна помощ на ключови гранично-пропускателни пунктове, включително "Б. ал Хава", "Б. ал Салама" и "Д.". През този период 321 семейства, съставляващи 699 души, се възползват от тази подкрепа, а ВКБООН осигурява ефективна координация на границите, наблюдава отблизо процеса на връщане и събира важни данни, за да позволи своевременно проследяване чрез услуги, базирани в общността. Чрез широко обхватните си усилия за мониторинг на закрилата, през периода 18-26 юни ВКБООН достига 259 домакинства, с което общият брой на домакинствата, успешно попълнили въпросниците, става 25 941. Декларацията също така урежда разделението на властите и съдебната независимост и гарантира правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. "В позицията на ВКБООН е посочено, че С. се намира на кръстопът - между мира и войната, стабилността и беззаконието, възстановяването или по-нататъшната разруха. Сега С. има изключителна възможност да се насочи към мир и народът ѝ да започне да се завръща у дома. В продължение на много години ВКБООН настоява да бъдат предприети повече усилия за създаването на благоприятна среда, благодарение на която бежанците и разселените лица да се завърнат у дома. Ето защо настоящата ситуация отваря нови възможности, от които трябва да могат да се възползват всички. Това означава премахване и/или преодоляване от Сирийските де факто власти на всички нови правни и административни трудности, както и осигуряване на сигурността; значителна хуманитарна помощ и ранна помощ за възстановяване, която да бъде предоставена от държавите донори на завръщащите се лица, на общностите, които ги приемат обратно, и като цяло на районите на действително и потенциално завръщане; и упълномощаване на ВКБООН и неговите партньори да наблюдават процеса на завръщане по граничните пунктове и на самите места, към които хората са избрали да се завърнат. На 19 юни В. комитет на С. за избори на Народно събрание обявява намерение да създаде Народно събрание в рамките на следващите 90 дни. На 20 юни Ф. съвет на Швейцария издава решение за отмяна на наложените на С. икономически санкции, считано за положителна стъпка в интерес на сирийския народ и допринасящо към усилията за възстановяване и икономическо възстановяване. Освен това, на 23 юни Съветът по външни работи на Европейския съюз приема официални заключения относно ситуацията в С., потвърждавайки ангажимента на ЕС да стои до сирийския народ и да подкрепя мирен, приобщаващ и ръководен от С. и поет от нея политически преход, насочен към изграждане на по-добро бъдеще за всички сирийци. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 4 септември 2025 г. се посочва, че към 3 септември 2025 г., считано от 8 декември 2024 г., около 862 396 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни, с което общият брой на сирийските граждани, завърнали се в С. от началото на 2024 г., става 1 223 238 души. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на Работната група за вътрешно разселени лица, към 3 септември 2025 г. 1 763 513 вътрешно разселени лица (ВРЛ) са се завърнали по домовете си, 880 058 от които след 8 декември 2024 г. Основните причини за завръщане на сирийците остават непроменени с течение на времето, като най-често посочваните са политическите развития, подобрената сигурност и събирането на семействата. Други причини включват носталгия, трудности при достъпа до жилище, възстановяване на собствеността, ограничена хуманитарна помощ и необходимост от работа. Повечето завърнали се лица се насочват към провинции в С.

С., като А., Идлиб, Д. и Х. са сред най-честите дестинации. Що се отнася до настаняването, някои от завърналите се лица притежават домовете си или имат имущество, принадлежащо на близки роднини. Много от тези лица съобщават, че къщите им са в добро състояние, други посочват частични повреди или разрушения, а значителна част заявяват, че разполагат с валидни документи, доказващи собствеността.

Процесните справки не се отразява върху изводите на председателят на ДАБ т.к. обстановката в С. остава нестабилна и непредвидима ,но като цяло е подобрена сигурността в страната след постановяване на решението на ДАБ.С оглед изложеното по-горе и предвид личната бежанска история на жалбоподателя, съдът приема, че закона е приложен правилно.

При постановяване на решението органът е изпълнил задължението си, регламентирано в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти,свързани с личното положение на молителя,като органа правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **А. О.** за предоставяне на международна закрила,не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8, чл.13, ал.1, т.1, т.12 и т.14 ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011/95/ЕС.По изложените съображения,съдът приема оспореното Решение №2429/11.03.2025г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. О. Р.** [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН],срещу Решение №2429/11.03.2025г.,издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: